

tilbage til enkelte Personer, er det ganske naturligt, at det Spørgsmaal maa paatrænge sig, om det ikke vilde være rigtigst at søge at tilveiebringe en hel Systemforandring. Jeg finder det fuldkommen naturligt og berettiget, naar den ærede Justitsminister har gjort opmærksom paa, at det er en Følge af Inkvizitionsystemet, som vi nu have, at det let kan ske, at det i alt Fald synes saa, som om Individets Ret trædes for nær. Det er naturligt, at den Tanke kan opstaa at ombytte Inkvizitionsystemet med et andet System og da navnlig — som den ærede Minister ligeledes nævnte — med det saakaldte akkusatoriske System. Det er jo en Tanke, som man har været inde paa tidligere, og det er for saa vidt naturligt, at den er kommen frem her og særlig fra den høitærede Justitsministers Side. Jeg maa ligeledes erklære mig enig med ham deri, at det i og for sig ingenlunde er ugjærligt eller umuligt eller uhensigtsmæssigt at ombytte det inkvisitoriske System med det akkusatoriske, selv om man ikke vil gaa med til at føre Reformen saa vidt, at man tillige indfører Nævninger som Dommere i kriminelle Sager; men den ærede Minister har ganske vist Ret deri, at det er et stort Spørgsmaal, om det praktisk lod sig gjøre at gennemføre en Forandring af vor hele kriminelle Retspleie, saaledes at man ombytter det inkvisitoriske System med det akkusatoriske, naar man ikke tillige medtager Nævninger. Som sagt efter min Mening lod det sig gjøre; og for saa vidt der fremkom et Forslag om at foretage en saadan Reform, vilde jeg for mit Vedkommende understøtte en saadan. Men ganske vist har jeg personlig den Mening, at ligesom der er liden Udsigt til at gennemføre en saadan Reform som den, der blev foreslaet i 1879 af den ærede Justitsminister, saaledes som Forholdene for Tiden ere, saaledes er der ogsaa faare lille eller ingen Udsigt til at faae gennemført en Reform, hvorved det inkvisitoriske System ombyttes med det akkusatoriske, selv med Udeladelse af Nævninger. Jeg kan derfor lige saa lidt i Dag som for en Maaned siden være med til at opfordre den ærede Justitsminister til paany at indbringe sit Retsreformforslag. Jeg maa gjen tage, at jeg interesserer mig saa varmt for denne Sag, og jeg anser den for at have saa

stor Betydning, at det vilde gjøre mig meget ondt, om Sagen skulde blive udsat for at blive forpujset derved, at den blev bragt for atter og atter paa en Tid, hvor det i Virkeligheden kun blev til mer eller mindre indholdsrige Diskussioner, Forhandlinger og Deklamationer, medens der ikke var nogen Udsigt til virkelig at gennemføre den. Jeg stiller mig i denne Sag afgjort paa, hvad jeg vil talde det praktiske Standpunkt. Jeg mener, at vor nuværende Retspleie har sine Mangler — man har taget mig det ilde op fra en vis Side, men det faar være. Jeg tror at kunne have en begrundet Mening om dette Punkt, og jeg anser det ikke blot for min Pligt at udtale den, naar dertil er Anledning og Opfordring i det Thing, af hvilket jeg er Medlem; men jeg vil tilføie, at det virkelig er mig en Samvittighedsag at bidrage, hvad jeg kan, til at afhjælpe de Mangler, som efter min Mening ere til Stede paa dette Omraade. Men Følgen deraf er altsaa, at naar jeg anser den store, vidtgaaende Reforms Gjennemførelse for at være umulig for Dieblittet, medens jeg paa den anden Side anser det for faare ønskeligt at afhjælpe de Mangler, som ere til Stede i vor nuværende Retspleie, kan jeg ikke Andet end ret indstændig anbefale Folkethinget at benytte den Leilighed, der nu er givet ved forskellige private Lovforslag, til praktiske Reformers paa dette Omraade, selv om disse bevæge sig indenfor visse nævnte Rammer, og selv om de ikke maatte opfylde alle de Tanker, Ønsker og Forhaabninger, som næres. Jeg tror, at man derved kan opnaa Noget, hvorimod jeg maa tilstaa, at hvor instruktive og interessante disse Forhandlinger kunne være, ere de dog ikke i og for sig af den Slags, som give noget særdeles stort Udbytte, naar der ikke kommer noget Praktisk deraf i bestemt Lovform. Jeg har tilladt mig at antyde, paa hvilke Punkter der efter min Formening er Brøst til Stede, som kunde afhjælpes, og som efter min Mening kunde afhjælpes, uden at man i nogen Maade foregreb den store Reform, som jeg for mit Vedkommende ikke har villet være med til at foregribe, og jeg kan ikke erkjende, at det ikke skulde være rigtigst at se at faae gennemført Reformers paa enkelte Punkter, fordi man ikke kan faae gennemført den store Reform, som man i og for sig theoretisk anser